

ΑΝΑ ΤΟ ἌΣΤΥ

Φαίνεται ὅτι ἔληξεν ὀριστικῶς ἡ τόσον παραταθείσα χειμερινὴ ἀνοιξίς. Ὁ χειμὼν ἀπέβαλε πάλιν τὸ γλυκὺ τοῦ μειδιάμα καὶ ἐσκυθρόωπασεν. . . Ὁ Ὑμηττός κατάλευκος ἐκ τῆς χιόνος, μετὰ τῆς ὁποίας συνεχέοντο τὰ λευκὰ νέφη τοῦ βορρᾶ τὰ καλύπτοντα τὸν οὐρανόν. Ψῦχος δυνατόν, αἱ πρὸ πολλοῦ ἐσβεσμένοι θερμιάστραι ἐσπινθηροβόλησαν καὶ τὰ τέως εὐθυτενῆ σώματα τῶν περιπατητῶν ἐκυρτώθησαν χωμένα μέσα εἰς τὰ ἐπανοφόρια. . . Ἄ, τὸν κακὸν Φεβρουάριον! Εἶχε δίνωφώρα. . . Ἄ, τὸν κακὸν Φεβρουάριον! Εἶχε δίνωφώρα, ἐν ᾧ τὸν ἐπάγονεν ἡ πνοή τοῦ βορρᾶ:

— Τί περιμένεις ἀπὸ σημειωμένο ἄνθρωπο. Εἶνε κουτσός!

Με τοιαύτην ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν δὲν ἐδίστασεν ἀνὰ προβάλλῃ ἡ φαιδρά, ἡ τρελλὴ Ἀποκριά. Καὶ ἐπρόβαλε στερεότυπος ὡς πάντοτε, ἀθηναϊκῆ. Τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν παιδιῶν, περιήρχετο ἡ καμήλα, τὸ γαϊτανάκι, τὰ ρόπαλα, ὁ φα σουλῆς καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ κάρρου, ψυχρὸς φέτος καὶ ἄνοστος. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἐθεάθησαν καὶ σοβαρώτεροι, ἀλλὰ πολὺ ἀνοστώτεροι μετημφισμένοι. Καμμία κίνησις, καμμία ζωηρότης δὲν προμηγύεται φέτος. Ἡ ἀποκριάτικη ὄψις τῶν ὁδῶν θὰ εἶνε ἡ αὐτὴ, πτωχὴ, ρυπαρὰ, ἀνάλατος, ὅπως ὅλα τὰ ἔτη τὰ ὁποία δὲν ἐγαλθάνισε κανὲν κομιτάτον. Μόνον ἡ κίνησις τῶν αἰθουσῶν ἢ ἐσπερινῆ θὰ μας ἀποζημιώσῃ. Ὁ χορὸς ἐνέχει θέληγτρον, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν γηράσκει. Καὶ πτωχὸς ὅταν εἶνε — πλοῦσιοι χοροί, ἄλλοι φεῦ, θὰ γίνουν φέτος, — ἐλκύει τόσον τὴν νεότητά! Αἱ ὀρχηστικαὶ κινήσεις εἶνε ἀπλούστατα ἐρωτικά ἐκδηλώσεις καὶ δι' ἐκδηλώσεις τοιαύτας εἰξεύρομεν πόσον ἡ νεότης εἶνε πρόθυμος καὶ ὑπὸ τῆς ἐξωτερικῆς πτωχείας ἢ λαμπρότητος ἐντελῶς ἀνεπηρέαστος. . .

Λαμπρότατος ὑπήρξεν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ὁ χορὸς τοῦ «Παρνασσῶ» ὁ δόθεις τὴν παρελθούσαν Πέμπτην. Τὸ κομψὸν τοῦ Συλλόγου μέγαρον ἀπήστραπτεν ἀπὸ τὸ ἄφθονον ἠλεκτρικὸν καὶ εὐωδίαζεν ἀπὸ τὴν πλουσίαν ἀνθοκόσμησιν. Μαχητικὴ ἦτο ἡ ὄψις τῆς αἰθούσης, θερμῆς, ἡδυπαθοῦς ἐν ἡ περιεδινούτο ὑπὸ τοὺς γαργαλιστικούς ἤχους τῆς ὀρχήστρας αἱ πρόωισταί τῶν ἀθηναϊκῶν καλλιωνῶν μ' ἐνδυμασίας λευκὰς ὡσεπιτοπολύ, ροδίνους καὶ κυανᾶς. Ὀλόκληρος ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια παρευρέθη, παραμεινῶσα μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Παρατηρήθη ἰδιαιτέρως ἡ φαιδρότης τοῦ Βασιλέως, συνομιλοῦντος οἰκειότατα πρὸς ὅλους κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν χορῶν. Ὁ ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ κ. Πεταλᾶς διηύθυνε δεξιότατα τὸν χορὸν, ἡ δὲ ὀρχήστρα πρῶτον βαλλισμὸν ἀνέκρουσε, τὸν τοῦ κ. Καίσαρη «Ἀνθὴ Παρνασσῶ» ἐπίτηδες διὰ τὸν Παρνασσὸν συν-

τεθέντα. Πλουσιώτατον εἶχε παρατεθῆ εἰς τὰς ἐπάνω αἰθούσας τὸ σουπέ. ἐν γένει δὲ ὁ ἐφετεινὸς χορὸς ὑπερέβαλε, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν, πάντας τοὺς προηγουμένους καὶ ὑπῆρξε μία τῶν μεγαλύτερων ἐπιτυχιῶν τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος.

Σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ἐορτὴ συνεκάλεσε τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους ἐπιφανοὺς ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας. Ὁ γέρον Καλλιφρονᾶς ἐώρτασε τὴν ἐνενηκονταετηρίδα του. Ὅποια ζωὴ πλήρης δράσεως, πόσας ἐξήγειρεν ἀναμνήσεις τὸ ἰωβιλαῖον αὐτοῦ! Ὁ γέρον ἐκεῖνος ὁ σεβαστὸς καὶ συμπαθὴς, μετὰ τὴν πλουσίαν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν — ἐκ τῶν ὀλίγων αἱ ὁποῖαι ἐπιφαίνονται τὴν πλῆθος ἰστορίαν. Νέος Ἀθηναῖος, — ἐκπροσωπεῖ ὀλόκληρον ἰστορίαν. Νέος ἀκόμη ὁ Καλλιφρονᾶς ἠγωνίσθη εἰς τὸν μεγάλον ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, καὶ μέχρις ἐσχάτων δὲν ἔπαυσεν ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς εὐθυμερίας καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ τόπου του. Αὐτὸς ἦτο πρωτεργάτης τῆς ἀναστηλώσεως τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν κατὰ τὸ 1844, καὶ αὐτὸς διεδραμάτισε σπουδαιότατον πρόσωπον κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862, αὐτοῦ ὁ ἀστὴρ ἐλαμψεν ἐπ' ἀγαθῶ καὶ ἐπὶ τῆς παρουσίας δυναστείας.

« Συνεχίζομεν ἐν τῷ ἀγαπητῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ — λέγει εὐγλωττῶς μία ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς, — καὶ ἐκαμαρόναμεν ἐνθουσιασμένοι ἐξ ὑπερηφανείας καὶ λατρείας τὴν μορφήν τοῦ μεγατίμου Συμπολίτου, συγκεντροῦσαν ὅ,τι ἡ Ἑλλὰς περιέχει εὐγενές, ὑψηλόν, μεγαλόφρον, δημοφιλές, ἀφελές, πρακτικόν. Ἡτενίζαμεν μετὰ μυσίαν συγκίνησιν τὸν συμπαθεῖ ἐκεῖνον γέροντα, τὸν ἔνθουν ὀπλίτην τῶν νεανικῶν του χρόνων, τὸν ἀντιπροσωπεύσαντα μετὰ καρδίας μεστής πατριωτισμοῦ τὰς ἐθνικὰς ἀξιώσεις καὶ διὰ τοῦ πυροβόλου καὶ διὰ τοῦ λόγου ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.»

Τί κάμνει ἡ σύμπτωσις καμμίον φορᾶν!
Τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς Ἀποκριᾶς ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ ἀστυφύλακες μετὰ τὴν νέαν των στολήν.

Κατὰ τὰς ἀνασκαφάς, τὰς ἐνεργουμένας ὑπὸ τοῦ κ. Δαίρηφελδ παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, αἱ ὁποῖαι τόσα ἀξιόσημια ἀπεκάλυψαν κατ' αὐτάς, — περὶ τῶν ὁποίων ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ γίνεται λόγος, — εὐρέθη κεφαλή ἀνεραία μικροῦ παιδὸς ὑπομειδιῶντος. Λέγεται ἀριστοῦργημα τέχνης καὶ παραστάσεως. Τὸ κακόμοιρο τὸ ἐκαθάριξε μετὰ τὸ μαντήλι τοῦ ἀπὸ τὰ χῶματα τίς οἶδε πόσων αἰῶνων — λέγει ἡ Νέα Ἐφημερίς, — νεαρὸς μαθητὴς τῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς καὶ ἐνόμιξε κανεὶς ὅτι ἀληθινὰ ἐγελοῦσε, διότι εἶδε τὸ φῶς ὕστερ' ἀπὸ δύο χιλιάδες ἔτη. . .

Ἐκ τοῦ Σ κ ρ ι π :

Ἡ καλλιτεχνία ἤρχισε νὰ προοδεύῃ. Εἰς τὴν προθήκη ἐνὸς καταστήματος τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἔχει ἐκτεθῆ εἰκὼν τυφλῆς γυναικὸς, ἣτις ἀκούει παρ' ἄλλης ἀναγιγνωσκόμενον βιβλίον. Πολλοὶ ἀποροῦν πῶς ἡ Ἀστυνομία ἐπιτρέπει εἰς κεντρικὴν ὁδὸν τὴν παρουσίαν σακάτιδων.

Καὶ εἰς σχετικὸς διάλογος :

— Μὰ εἶνε στραβὴ αὐτή!

— Καλέ τί λές. Βλέπει περισσότερο αὐτὴ ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἔκαμε.